

Castorul și alte lighioni

Grigore Alexandrescu

Mai multe lighioane, locuind într-o vale,
Erau des vătămate d-un iute râu vecin,
Care, ieșind cu zgomot din malurile sale,
Strica vizunii, cuiburi, și traiul lor cel lin.
Ele dar s-adunară
Și mult se consultară,
Ce fel ar putea face,
Și prin care mijloace
Stavilă ar opune
L-acea înecăciune.
„Frați - zise un castor,
Zidar de soiul lui -
Eu asta socotesc,
De mi-ți da ajutor,
Să m-apuc să clădesc
Zid tare de pământ și apei să-l opui.”
- „Bravo! bine-ai gândit,
Strigară toți pe loc;
Ești patriot vestit
Și mare dobitoc.”
Castorul încântat,
Făr-a mai zăbovi,
S-apucă de lucrat,
Dar nu fu ajutat,
Și pre rău izbuti,
Căci râul furios,
De multe ploii umflat,
Izbi și-azvârli jos
Pământul înălțat.
Atunci ceilalți fugind
Pe meșter blestemau
Și toți îl defăimau
Zicând: „Ce ticălos,
El a pricinuit
Râul ce s-a-ntâmpat,
Pentru că a cercat,
În neroada-i dorință,
Lucru peste putință;
Eu l-am povățuit,
Dar nu m-a ascultat,
Și de aceea noi
Tragem aste nevoi”.

POEZII ONLINE

Adeseori virtutea așa se prețuiește:
Orice nobilă faptă, orice dreaptă-ncercare,
Pentru-al mulțimii bine ș-a țării apărare,
Mișei o defaimă, dacă nu izbuteste.